

**Teresa Claramunt, 1862-1931, αναρχική συνδικαλίστρια και φεμινίστρια. Η
«Louise Michel» της ισπανίας**

- «Μία εκ των ιδρυτών του ισπανικού αναρχικού κινήματος, μια θεωρητικός της οργάνωσης και μια από τις πιο διακεκριμένες γυναίκες του κινήματος. Η Louise Michel της ισπανίας.» - Emma Goldman, σε μια επιστολή της το 1937 στην Ethel Mannin.
- «47 χρόνια φυλακίσεων, εξορίας, εργασίας, απογοήτευσης, καταδιώξεων και πίκρας. Πόσο μεγάλο πνεύμα χρειάζεται για όλα αυτά! Παρολαυτά η Teresa δεν θεωρούσε πως είχε κάνει κάτι ιδιαίτερο στη ζωή της. Είχε να σκέφτεται πως παρά τα όσα πέρασε, τα αναρχικά ιδανικά της αξίζαν πολύ περισσότερο από οτιδήποτε άλλο.» - Soledad Gustavo

Soledad Gustavo, ψευδώνυμο για την Teresa Mañé Miravet (1865-1939), εκπαιδευτικός και συγγραφέας. Προωθούσε την ελευθεριακή εκπαίδευση και αρθρογραφούσε για τις εφημερίδες El Vendaval και την αναρχική El Productor, όπου και ήρθε σε επαφή με τον αναρχισμό. Εκεί συνάντησε τους αναρχικούς Juan Montseny, Anselmo Lorenzo, Fernando Tarrida del Mármol, και José Llunas Pujals, εκδότη της εφημερίδας La Tramontana. Αρθρογραφούσε επίσης για την La Revista Blanca και διατηρούσε φιλικές σχέσεις με τον Max Nettlau. Παντρεύτηκε με πολιτικό γάμο τον Juan Montseny και η κόρη τους ήταν η Federica Montseny.

- «Από την καταλονία ως την ανδαλουσία, αντιπαρήλθε τοπικές διαφορετικότητες, χτίζοντας την αλληλεγγύη μεταξύ των αναρχοσυνδικαλιστών/ριών, των οποίων η δύναμη στηριζόταν σε τοπικά συμβούλια. Είχε την ικανότητα να μιλήσει σε πλήθος σαν να μιλούσε σε παρέα σε καφέ, και προσέγγιζε το ίδιο γυναίκες και άντρες της εργατικής τάξης. Κατανοούσε και εξηγούσε πως μερικοί αγώνες μπορούσαν να ενσωματωθούν σε μεγαλύτερες διεκδικήσεις. Ήταν από αυτές τις μυθικές οργανώτριες που μπορούσε να πείσει τους δικαστές της για τον αγώνα της .» Κόκκινη πόλη, μπλε περίοδος. Temma Kaplan, 1992.

Η Teresa Claramunt I Creus γεννήθηκε στο Barbastro της Huesca στην καταλονία το 1862. Μετακόμισε με τους γονείς της στην Sabadell, μια βιομηχανική πόλη δίπλα στη Βαρκελώνη. Ήταν αναρχική συνδικαλίστρια και εργάτρια στην κλωστοϋφαντουργία. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος μιας αναρχικής ομάδας στην πόλη Sabadell που επηρεάστηκε από τον αναρχικό Fernando Tarrida de Mármol. Η ομάδα συμμετείχε στην απεργία των επτά εβδομάδων του 1883, όπου διεκδικούνταν η 10ωρη εργασία την μέρα. Τον Οκτώβριο του 1884 η Teresa υπήρξε ιδρυτικό μέλος της γυναικείας ομάδας Αναρχο-κολλεκτιβιστριών Εργατριών στην Sabadell (Secció Vària de Treballadores Anarco-collectivistes de Sabadell).

Το 1891, ακολουθώντας τις ιδέες του Μπακούνιν πάνω στο θέμα, το ισπανικό αναρχικό ρεύμα είχε πάντα σε θεωρητικό επίπεδο την γραμμή της γυναικείας χειραφέτησης. Το 1881 στο Συνέδριο των Ισπανικών Ομοσπονδιών και της Διεθνούς η Teresa Claramunt δήλωσε ότι «οι γυναίκες μπορούν να έχουν τα ίδια δικαιώματα με τους άντρες αλλά και τις ίδιες ευθύνες».

Το 1891 με άρθρο της ανέδειξε την τάση των αντρών να παίρνουν θέσεις εξουσίας σε συνδικάτα όπου η πλειοψηφία των μελών ήταν γυναίκες. Στην πραγματικότητα, τα συνδικάτα κλωστοϋφαντουργίας όπου επικρατούσε ο αναρχοσυνδικαλισμός αποτελούνταν κατά πλειοψηφία από γυναίκες.

Το 1892, με την Àngela Lopez de Ayala και την Amalia Domingo προωθούν την πρώτη φεμινιστική κοινότητα στην ισπανία, την «Αυτόνομη Κοινότητα Γυναικών της Βαρκελώνης» (Sociedad Autónoma de Mujeres de Barcelona). Σταδιακά οι ικανότητες της στην οργάνωση αλλά και στο δημόσιο λόγο της την κάνανε γνωστή στα συνδικάτα κλωστοϋφαντουργίας.

Συνελήφθη μετά το βομβαρδισμό στο Gran Teatre del Liceu στη Βαρκελώνη το 1893. Η βομβιστική επίθεση έγινε από κάποιον ατομικιστή και αποτέλεσε την πρόφαση για καταστολή ολόκληρου του αναρχικού κινήματος. Η Teresa δεν εμπλεκόταν στην υπόθεση με κανένα τρόπο, και η ίδια επηρεασμένη από τις απόψεις του Tarrida del Mármol, απέρριπτε τέτοιες πρακτικές.

Συνελήφθη ξανά το 1896 με τον βομβαρδισμό του Cambios Nuevos στην Βαρκελώνη, γεγονός το οποίο είχε ως αποτέλεσμα την βίαιη καταστολή και καταδίωξη του ισπανικού αναρχισμού. Ο Tarrida συνελήφθη για αυτή την ενέργεια, το ίδιο και η Teresa που φυλακίστηκε μαζί με άλλους αναρχικούς/ές στην φυλακή Montjuich.

Τα γράμματά της από την φυλακή βγήκαν κρυφά εκτός των τοιχών και αποτέλεσαν σημαντικά τεκμήρια στην δημοσιοποίηση της φριχτής κακοποίησης στην οποία υπόκειντο οι αναρχικοί/ές στις φυλακές. Με την δημοσιοποίηση των επιστολών της απελάθηκε και πέρασε δυο χρόνια στη γαλλία και την αγγλία δουλεύοντας ως υφάντρα. Οι ξυλοδαρμοί της στην φυλακή είχαν ως αποτέλεσμα την σταδιακή παράλυσή της.

Επέστρεψε στη Βαρκελώνη το 1898 και συμμετείχε στην καμπάνια ενάντια στις δίκες του Montjuich. Στον απόηχο του Cambios Nuevos, πολλοί/ές αναρχικοί/ές βασανίστηκαν με φριχτά βασανιστήρια, εκ των οποίων ένας τρελάθηκε από τα μαρτύρια. Πέντε τελικά καταδικάστηκαν και εκτελέστηκαν, και αρκετά άτομα καταδικάστηκαν σε πολλά χρόνια φυλάκισης. Το ποιος έριξε την βόμβα παραμένει ως σήμερα άγνωστο.

Η Teresa ίδρυσε το περιοδικό El Productor (1901) με τον Leopoldo Bonafalla. Το περιοδικό αποτέλεσε βασικό εργαλείο προπαγάνδας και επιρροής για να αναδεικνύεται η ανάγκη της ενότητας μεταξύ των αναρχοσυνδικαλιστικών σωματείων. Η Teresa συμμετείχε ενεργά στις κοινωνικές απαιτήσεις των αρχών του εικοστού αιώνα. Συνεισέφερε στο περιοδικό La Tramuntana και La Revista Blanca και διεύθυνε την εφημερίδα El Rebelde το 1907-1908. Αρθρογραφούσε επίσης στις Tribuna Libre, El Productor Literario, El Porvenir del Obrero, Fraternidad, La Alarma, El Proletario, Buena Semilla και άλλα αναρχικά έντυπα, προωθώντας τον αγώνα για την ισότητα μεταξύ γυναικών αντρών, τις θέσεις της για τον αναρχισμό και την εναντίωσή της στις εκλογές. Έγραψε το βιβλίο «La mujer, Consideraciones generales sobre su estado ante las prerrogativas del hombre» (Η γυναίκα, σκέψεις πάνω στο γυναικείο ζήτημα εξαιρώντας τα αντρικά προνόμια) το 1901, όπου κατέδειξε τις συνθήκες που βίωναν οι εργάτριες, την ανάγκη του αγώνα ενάντια στην πατριαρχία και την γυναικεία χειραφέτηση.

Το 1902 συμμετείχε σε συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στην απεργία των μεταλλεργατών και στη γενική απεργία του Φεβρουαρίου το 1902. Συνελήφθη πάλι μετά τα γεγονότα της Setmana Tràgica (Τραγική εβδομάδα) τον Αύγουστο του 1909 και περιορίστηκε στη Σαραγόσα, από όπου το 1911 βοήθησε ενεργά τα τοπικά συνδικάτα να ενισχύσουν την οργανωτική ανάπτυξη της CNT και να οργανώσουν τη γενική απεργία του 1911, η οποία της έφερε μια νέα φυλάκιση. Το σπίτι της υπήρξε καταφύγιο για πολλούς νεαρούς αναρχικούς μέλη των Los Solidarios όπως οι Buenaventura Durruti, Ascaso, Garcia Oliver κ.α.

Ήδη πολύ άρρωστη και περιορισμένη πια ανάμεσα στο κρεβάτι και την καρέκλα, η αστυνομία έψαξε το διαμέρισμά της μετά την επίθεση στον καρδινάλιο Juan Soldevilla y Romero στη Σαραγόσα στις 4 Ιουνίου 1923, αναζητώντας αποδεικτικά στοιχεία ότι ήταν ένοχη. Το 1924 επέστρεψε στη Βαρκελώνη, αλλά η παράλυση της την απομάκρυνε σταδιακά από τις δημόσιες δραστηριότητές της. Απομακρύνθηκε από την ενεργό συμμετοχή της στον αναρχοσυνδικαλισμό στη δεκαετία του 1920 όταν άρχισε να προβλέπει τις τάσεις ρεφορμισμού. Τελευταία ομιλία έδωσε το 1929.

Πέθανε στη Βαρκελώνη το 1931, στην αυγή της αποκατάστασης των Δημοκρατικών. 50000 άνθρωποι παρευρέθηκαν στην κηδεία της.

Με πληροφορίες από libcom.

Μετάφραση: Αναρχική Συλλογικότητα m^Anifesto